

מעשה בזאב רעב

טג'יקיסטאן

נוצץ כמו זהב, תרמיל כמו חדש, רקום בתמונות.. תקווה חדשה התעוררה בלבה. "סבא, אתה נראה אדם מנוסה, עברת כבר הרבה בשנות החיים שלך. אולי תייעץ. אין לנו ילדים. אנו מתביישים מפני השכנים. תן

לנו עצה. הרי הבית הטוב ביותר עצוב ללא ילד, חשוק, והחצר ללא כל חן." הזקן הוציא מהתרמיל שלו תפוח עץ יפה, נתן לה ואמר "התפוח הזה מעץ שצומח מעל מעיין מי מרפא. חתכי אותו, תאכלי חצי ואת השני תני לבעלך. ייולד לכם ילד."

חיו פעם איש ואישה. לא היו להם ילדים והאישה נאנחה ומדי יום בכתה כמו ענן של סתיו. והבעל חשב "למה האל לא נותן לנו ילדים? כל החיים אנו מתארחים אצל אנשים בימי הולדה וחתונות, נהנים משמחה ושיר. אילו היה גם לנו בן או בת, היינו עורכים מסיבה גדולה ומשתחררים מהמבטים הביקורתיים של השכנים." עבר חודש אחרי חודש, שנה אחרי שנה, והזוג נשאר תמיד ללא ילדים. אך יום אחד בא לדלת ביתם זקן קבצן שאמר "אנשים טובים, רחמו עלי בשם אללה..". האישה הביאה לו עוגה והביטה עליו ביתר תשומת לב. משום מה הוא לא נראה כמו קבצן - גבוה, יפה תואר, מלובש בהידור. זקן שלו לבן-לבן, פנים בהירות, מקל הליכה

התייעצו ההורים ביניהם וקראו לבנם "אפון"
ואיחלו לעצמם שיגדל מהר ויהיה להם
לעוזר חכם וזריז.

תקוותם התמלאה. הילד גדל אך היה קטן,
אבל נעשה נבון, מהיר תפיסה וזריז.

אמא מתכוננת להביא מים מהבאר והוא
מיד רץ אליה "תעזבי זאת, אמאלה. אני
אביא." לוקח את הדלי ומביא מים.

אבא מתכונן לחטוב עצי הסקה והוא מיד
"אבאלה, כעת חזרת מעבודה עייף. תן, אני

אחטוב עצים." ומיד

לוקח גרזן ותוך

רגעים אחדים מכין

עצי הסקה לכל

השבוע.

אמא רוצה לטאטא

חצר והוא רץ אליה

"אמאלה, תנו לי

את המטאטא,

אטאטא" ומנקה

שמחה האישה, חזרה הביתה, חתכה את
התפוח לשניים ואכלה חצי. התפוח היה
טעים, כזה שעוד מעולם לא טעמה. לא
התאפקה ואכלה גם את החצי השני,
ומאחר שהתביישה שעשתה כך, לבעלה לא
סיפרה דבר.

עברו תשע חדשים, תשע ימים ותשע שעות
והיא ילדה ילד קטן. כה קטן שההורים
השתוממו והתעצבו. הבעל חשב - כל
החיים השתוקקנו לילד. איך קורה שהילד
שנולד קטן כמו אפון. הרי אנשים יצחקו
וילעגו לנו. יאמרו "איזה ילד קטן כזה?"
"גם כזה עוד לא היה לנו ועל כך צריך
להודות לאללה, והאנשים אם ידברו,
שידברו כמה שירצו. איך שלא יהיה, עכשיו
אנו כבר לא חשוכי ילדים" הרגיעה אותו
האישה.

אחר כך ניגש לאבא ולקח את החרמש שלו
"אבאלה, תיישב, תאכל, תנוח ואני אקצור."
החרמש היה גדול פי שניים מאפון ואבא
ריחם על הנער ואמר "בני, רק עכשיו באת,
בוודאי התעייפת בדרך, תנוח. אני כבר

אגמור לקצור."
"לא, אבאלה" ענה אפון "לא התעייפתי"
ומיד התחיל לקצור.
הוא היה נער זריז. מהר קצר את כל
החלקה, קשר את התבואה בעלומות וסידר
בערמות. אבא היה מאוד מרוצה.

את החצר כאילו זו מלוקקת בלשון.
אבא מתכונן לצאת לשוק ואפון לוקח את
הסל מידי, שם אותו על הגב, הולך מהר
וחוזר עם כל מה שנחוץ.
פעם אבא הלך לקצור חיטה ואמא הכינה לו
ארוחה כדי להביא לשדה.
"אמאלה, אני אביא" אמר אפון. לקח כלי
אוכל, שם על ראשו, שר שיר שמח והלך.

אנשים ראו והשתוממו. איזה מין אדם -
שומעים את קולו ואותו בקושי רואים.
וכשראו את אפון השתוממו עוד יותר, נער
כזה קטן נושא על ראשו כלי אוכל כה גדול.
אפון הגיע לשדה, שם את כלי אוכל בשביל.

"עכשיו בני, לך הביתה" אמר לאפון "אני אדוש את החיטה, אנפה ואכין לזריעה. אז אחזור."

אפון התחיל ללכת הביתה, שר ומקפץ בדרך.

את קולו שמע זאב רעב אחד. "הנה האל שלח לי ארוחת צהריים. תכף אוכל" חשב והתנפל על אפון.

"הי אתה, חשבתני שאתה אדם ממש, ואתה קטן כל כך! אבל מילא, איך שלא תהיה אטרוף אתך. אני כבר רעב מאוד." "אם תאכל אותי, תצטער" ענה לו אפון "חבל על המאמץ שלך, מוטב לך לחפש

מקום אחר כדי להשביע את רעבונוך." הזאב לא שמע בעצתו, בלע אותו והלך הלאה.

הלך הזאב, הלך והנה ראה עדר כבשים. הוא נשכב עם הבטן על האדמה והתחיל להתגנב כדי לתפוס גדי ופתאום אפון קורא מבטנו "הי רועה תיזהר! זאב יטרוף כבשה שלך!"

הרועה העיר את הכלבים והסית אותם על הזאב. הזאב

הרעב ברח ואחר כך התכוון לתקוף עדר כבשים שני, שרעה לא רחוק משם. ושוב קרא אפון מתוך הזאב "הי רועה! זאב יטרוף את הכבשים שלך." הרועים אחזו

אחד המטות שלכם!" קרא אפון מתוך
הבאר.
הרועים הורידו לו מוט, הוא אחז בו ואמר
"עכשיו משכו!" הרועים משכו את המוט
החוצה, מביטים, ובקצה תלוי נער קטן.
"זה אתה שקראת מבטנו של הזאב?"
שאלו.
"זה אני" ענה אפון.
"הצלת את הכבשים שלנו" אמרו הרועים
ונתנו לו קנקן שמנת.

במקלות וגירשו את הזאב. הזאב מוטרד
ורעב היה כבר חסר כוח. הוא חיפש מקום
מנוחה ומצא אותו ליד באר. הסתובב סביב
הבאר, הלך הנה והנה ובסוף התכופף
מעליה ואפון נפל לתוך המים. הזאב שמח
שסוף-סוף התפטר ממנו ורץ משם למאורה
שלו.

אפון, כמה שלא ניסה, לא הצליח לצאת
מהבאר בעלת דפנות חלקות. "כדי שישמעו
את קולי ויחפשו אותי, אתחיל לשיר"
החליט.

לא רחוק מהבאר עבר עדר כבשים. הרועים
שמעו את שירתו ואמרו "נראה שזה אותו
הקול שיצא מבטנו של הזאב, למרות
שלמילים אלה אין כל דמיון."

הם שמעו את הקול אבל לא ראו את הזאב
ולא את בעל הקול עצמו.

"תיגשו לבאר, הביטו פנימה!" קרא אפון
ששמע את קולותיהם. בתוך הבאר היה
חושך והרועים לא רעו דבר. "הורידו את

אפון שם את הקנקן על ראשו ועם שיר עליז
הלך הביתה.
אבא ואמא ישבו בבית ובכו "הבן הקטן שלנו
אבד. אנו אומללים, מה נעשה עכשיו? לא
נוכל לחיות בלעדיו" ותוך כדי כך שמעו את
שירו של אפון. הם רצו החוצה, ראו את
בנם. שמחה הייתה כה גדולה שלא ניתן
לספר בסיפור ולא לכתוב בעט.
כך התמלאה משאלה לבם והלוואי שכך גם
יתמלאו משאלותיכם.